Gülseren Budayıcıoğlu

GÜNAHIN ÜÇ RENGİ

Madalyonun öteki yüzü

Remzi Kitabevi

Dr. GÜLSEREN BUDAYICIOĞLU, üç çocuklu bir memur ailesinin ilk çocuğu olarak Ankara'da doğdu. TED Ankara Koleji'nden mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne girdi. Öğrenciliği boyunca bir yandan da TRT televizyonlarında spiker ve sunucu olarak çalıştı. Psikiyatri ihtisasını yaptığı Hacettepe Üniversitesi'nde on yıl öğretim görevlisi olarak hizmet verdi. Yıllarca muayenehane hekimliği yaptıktan sonra 2005 yılında Türkiye'nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ve İstanbul'da hizmet veren Madalyon Klinik'i (Madalyon Psikiyatri Merkezi) kurdu.

Bu arada *Madalyonun İçi, Günahın Üç Rengi, Hayata Dön* ve *Kral Kaybederse* adlı kitapları yayınlandı.

İki çocuk annesi olan Budayıcıoğlu, halen Madalyon Klinik'in başkanı olup bir yandan da psikiyatri bilimini hikâye ve romanlarla insanlara ulaştırmaya devam ediyor.

www.facebook.com/drgbudayicioglu
www.twitter.com/drgbudayicioglu
drgbudayicioglu@madalyonklinik.com

GÜLSEREN BUDAYICIOĞLU

Günahın Üç Rengi

Madalyonun Öteki Yüzü

Remzi Kitabevi

GÜNAHIN ÜÇ RENGİ / Gülseren Budayıcıoğlu

© Remzi Kitabevi, 2007

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Yasemin Aktaş
Kapak: DPN

ISBN 978-975-14-1287-4

BİRİNCİ BASIM: Haziran 2008
ON YEDİNCİ BASIM: Mart 2019

Kitabın bu basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çifçi Mücellit, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul
Tel (212) 629 4783

Bu kitabı, 12 Mayıs 2007'de kaybettiğim
sevgili eşim AYDIN'a
ithaf ediyorum…

İçindekiler

Önsöz 9
Fahişeliğin Rengi Kırmızı 13
Eşcinselliğin Rengi Gri 63
Mazoşizmin Rengi Siyah 1 113
Mazoşizmin Rengi Siyah 2 142
Mazoşizmin Rengi Siyah 3 168
Günahın Üç Rengi 194
Umuda Doğru 250
Teşekkür 285

Önsöz

Madalyonun İçi yayınlandıktan sonra beni tekrar yazmam konusunda yüreklendirdikleri için öncelikle okurlarıma teşekkür ederim…

Bir ruh doktorunun hem kendisini, hem de hastalarını binlerce kişinin gözleri önüne sermesi kolay bir iş değildir. Psikoterapi iki insan arasında kurulan yakın ve sıcak bir ilişki biçimidir. Terapist bu ilişki içinde karşısındakini etkilemek ve aynı zamanda etkilenmek durumundadır. Bu süreç terapisti de en az hastası kadar etkiler ve zorlar. Bu konuda her ruh hekiminin kendine has bir yöntemi, bir tarzı vardır. Yani bu iş bir anlamda kişiye has bir sanattır. Kesin hatları olmayan, içten, doğal, her zaman bir sisteme oturtulamayan bu sanatı hekimler doğal olarak dünyanın gözleri önüne sermekten bir parça çekinirler.

Bundan benim de çekinmediğim asla söylenemez. Ancak gençliğimden, hatta çocukluğumdan beri gerek edebiyata duyduğum ilgi, gerek bildiklerimi, edindiğim deneyimleri insanlarla paylaşma arzum ve gerekse tüm dünyada insan psikolojisine giderek artan ilgi, kişilerin kendilerini anlama isteği beni bu konuda yüreklendirdi.

İlk kitabımda psikiyatride en sık görülen tanı gruplarından seçilmiş bir demet sunmuştum sizlere. Şimdi artık biraz daha derinlere inip madalyonun kapağını iyice açmanın zamanı geldi. İnsanlar madalyonun içine genellikle onlar için önem-

li, özel, başkalarıyla paylaşmaktan kaçındıkları şeyleri koyarlar. "MADALYON" sözcüğü burada insanın gizemli iç dünyasını sembolize etmektedir.

Kültüründe Balkanlar'ın, Avrupa'nın, Asya'nın izlerini taşıyan Türkiye gibi bir ülkede yaşıyoruz. Bu topraklarda doğmuş nice medeniyetlerin, Türk, Rum, Ermeni, Kürt ve Arap geleneklerinin karışımıyla zengin bir yelpaze çıkmış ortaya. Sanırım dünyanın en zengin, gizemli ve karmaşık bir kültür birikimini içimizde barındırıyoruz. Ve her birimiz etkileniyoruz bu kültürden ve etkiliyoruz da…

İşte Türkiye'li bir psikiyatr ve yazar olarak ülkemiz insanlarını, onların iç dünyalarını, örf, âdet ve törelerimiz eşliğinde yaşadıkları sorunları, yakınlarıyla ilişkilerini ve çözümleyemedikleri çatışmaları anlatmaya çalıştım.

Bu kitapta sizlere iyileri değil kötüleri anlattım; toplum kurallarını hiçe sayan, eşini aldatan, cinselliği çok farklı alanlarda arayan insanları, yani günahı… Bakalım onları okurken neler hissedeceksiniz? Onlara kızacak mısınız, yoksa ruhlarını bütün çıplaklığıyla görmekten ürkecek misiniz? Veya bu insanların bazı duygularını siz de anlayacak, hissedecek, böylece hem kendinize hem de başkalarına daha hoşgörülü, bağışlayıcı olabilecek misiniz?

Sevgili okurum, kötüyü anlayamaz, hissedemezsek bu dünyada savaşlar, cinayetler, kötülükler hiç bitmeyecek. En kötü insanın bile, daima bir yerlerinde saklı iyilik tohumları vardır. Cezalar kötülüğü durdurabilseydi, bugün çok farklı bir dünyada yaşıyor olacaktık. Bir insan, ancak kendi kendini bağışlayabilirse kötülükten kurtulabilir. Küskün insan iyi insan olamaz. Marifet insanları küstürmemekte, kendi gözlerinden yine kendilerini düşürmemektedir.

Hepimiz hayatın içinde bir şekilde yaralanıyoruz. Özellikle bizi dünyaya getiren en yakınlarımızdan alıyoruz bu yaraları. Anne babalarımız genellikle bilmeden, bir yandan bilinçdışımızı özene bezene doldururken, bir yandan da kaderimizi çizdiklerini fark etmiyorlar. İnsanın karanlık ve kuytu dehlizlerine saklanan hayatın kirinin, pasının, tozunun, isinin yansıması herkeste aynı değildir.

Daha her birimiz küçücükken doldurulan bu dehlizlerde başlıyor kaderimiz yazılmaya. Bu karanlık yumağın içindeki acımasızlığı, korkuyu, bencilliği, kıskançlığı, hırsı, öfkeyi, saldırganlık duygusunu ve doymak bilmeyen cinsel istekleri fark etmek, dayanabileceğimizin çok üzerinde bir rahatsızlık hissi verir bizlere. İşin en acıklı yanı ise, bu yumağın şekillenmesinde en büyük rolün, yine en yakınlarımızla olan ilişkilerimizden kaynaklanıyor olmasıdır.

Hastalarımı dinlerken ne zaman, nerede ve kimler tarafından yaralandıklarını gördükçe her zaman içim sızlar. Yaralayanlar ise genellikle yaraları en derin olanlardır. Bu zincir eğer bir yerlerinden kırılamazsa kuşaklar boyu sürüp gider. Çocuk yetiştirirken bunları unutmayalım. Unutmayalım ki, çocuklarımızın kaderi güzel olsun.

Bu kitabı gerçeklerden yola çıkılarak kurguladım. Bir psikiyatr olarak en gizli sırların konuşulduğu odamın kapılarını sonuna kadar sizlere açtım. Bunu yaparken hasta dosyalarındaki notlardan yararlandım.

Karşımdaki kişiler kadar kendi duygularımı da bütün açıklığıyla sizlerle paylaşmaya çalıştım.

Yorgun akşamlarda geçmişe dönerken bazen gülerek ama çoğu zaman hüzünlenerek yazdım bu kitabı.

Anlattıklarım, en ince ayrıntılarına kadar gerçeği yansıtırken, hastalarımın mahremiyetine duyduğum sonsuz saygı nedeniyle kimlikleri tamamen değiştirdim.

Kitaptaki kahramanlardan ikisi bir süre önce aramızdan ayrıldı. Kendilerini buradan rahmet ve sevgiyle anıyorum.

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu

Fahişeliğin Rengi Kırmızı

Evdeyim. Saat gece yarısına yaklaşıyor ama uykum yok. Geniş salonda yanan masa lambalarından etrafa huzur verici, yumuşacık ışıklar yayılıyor. Özellikle kırmızı şapkalı lambayı çok seviyorum. Hava kararınca evdeysem, ilk işim o lambayı yakmak olur.

Çalışma masam salonda, tam camın önünde durur. Sevmem öyle çalışırken odalara kapanmayı. Masamın başına oturunca sanki bütün dünya ayaklarımın altındadır. Bu masayı yeni aldım. Ben özellikle sık kullanacağım eşyalarımı pek kolay alamam. İlk görüşte alacağım eşyayla aramızda bir elektrik oluşması gerekir. Bu masada da öyle oldu. Çok şık bir mobilya mağazasını öylesine gezerken çıktı karşıma. Sanki o masa yıllardır benim gelip onu almamı bekliyordu.

Sevgili masam bu akşam sanki bana "hadi gel artık" diyor. Yavaşça oturuyorum döner koltuğuma. Gözlerim uzaklara bakıyor. İnsanların çoğu henüz yatmamış, apartmanlar ışıl ışıl. Demek benim gibi gece kuşu çok. Çocukluğumdan beri geceyi yaşamayı severim. Kıyamam erkenden yatmaya. Derin bir uykuya dalıp dünyayı unutmak gelmez içimden. Gecenin sessizliğini, yalnızlığını, insana verdiği özgürlük duygusunu yudum yudum içmek isterim. Hele bir de önümde bilgisayar ve salona hafifçe yayılıp insanın içine işleyen güzel bir müzik varsa…

La Banda Alla Turca CD'si çalıyor şu anda. Muhteşem bir bandodan semailer, köçekçeler, Rumeli türküleri dinliyorum.

İlk kitabım çıkalı neredeyse dört yıl olmuş. Aslında hedefim her yıl bir kitap çıkarmaktı çünkü yazacak öyle çok şey var ki… Ama olmadı, yazamadım. Hayat son yıllarda çok acımasız davrandı bana. En sevdiklerimi hiç gözümün yaşına bakmadan aldı elimden. Ben arkalarından bakakaldım. Değil kitap yazmak, bazen nefes almak bile zor geldi. Her şeye rağmen insanlar acılarla başa çıkmayı başaran, güçlü bir kadın gördüler karşılarında ama işin aslını bir de bana sorun!

İşte o zor günlerde çareyi her zamanki gibi çok çalışmakta buldum ama yazı yazmak çok farklı bir şey; duygularınız olduğu gibi yansıyor yazdıklarınıza. Yaşarken belki ama yazarken onları gizleyemiyorsunuz. O nedenle uzun bir süre masamın başına oturamadım.

Aradan aylar geçti. Çok şaşsam da bazen kendimi gülerken yakalıyorum. O zamanlar bir daha hiç gülemeyeceğimi sanıyordum. Ve işte bu akşam masamın başındayım. Bu kitapta, yaşadığım acılardan önce gördüğüm hastalarımın hikâyelerini anlatacağım. Şimdilik o acı dolu günlere gidecek kadar güçlü hissetmiyorum kendimi. Belki bundan sonraki kitapta o günleri, bir yandan o acıları yaşarken bir yandan da klinikte gördüğüm hastaları, hastalarla aramızda yaşananları, yani acının ta kendisini anlatırım sizlere.

Düşünüyorum. Acaba hangi hikâyeler yer almalı bu kitapta? Kafamın içindeki bölmelerde yazılacakları günü bekleyen pek çok hikâye var. Zihnimdeki bölmeleri teker teker açıp o günlere gideceğim şimdi. Beni en çok etkileyen kişiler arasından yapmalıyım seçimi.

Gözlerimi kapattığım anda bölmelerden biri hızla açılıyor ve saçları sıfır numaraya vurulmuş, gözleri yaşlı bir kadın fırlıyor içinden. Meliha Hanım bu. İçimi bir hüzün kaplıyor. Odamın duvarlarına sinen gür, etkileyici sesi çınlıyor kulaklarımda. Ne güzel mevlit okumuştu Madalyon Klinik'teki odamda. Aslında o bir fahişenin kızı, bir fahişenin kız kardeşi ve yine namlı bir fahişenin annesiydi.

Öteki bölmeden Şevket Ağa uzatıyor başını. Her zamanki gibi alnını karıştırıp gözlerinin altından ama hep utanarak, sıkılarak

bakıyor yüzüme koskoca Şevket Ağa. Yaşlı, Anadolu kokan ama ille de kasketli adamlarla nasıl yarenlik ettiğini, bunun için ne büyük riskler aldığını, tanınmamak için kılık değiştirdiğini, sonra da oralardan nasıl kaçtığını anlattırabilmek için az mı uğraştırmıştı beni…

Sonra bir başka bölme açılıyor. Şimdi yeşil gözlü, esmer, uzun boylu, yakışıklı Salih var karşımda. Bir evin bir oğlu, annesinin gözbebeği, nazlı delikanlı. Eli kırbaçlı, yüreği acımasız kadınlar tarafından nasıl yerden yere vurulduğunu, acımasızca dövüldüğünü, yerlerde süründüğünü anlatırken ne çok şaşmıştım. Üstelik bunları yapsınlar diye o kadınlara yüklü miktarda para ödediğini duyunca nasıl da yüreğim sızlamıştı.

Hadi, şimdi hep birlikte gidelim o günlere…

Madalyon Kliniği'nin bütün koridorlarından, dalga dalga yayılan müzik sesi, kapısı açık duran odama kadar geliyor. Hüzünlü bir enstrümantal parça çalıyor. Müzik dinlerken duygularımız saklandıkları köşelerden çıkıp özgürce dolaşıyor ortalıkta.

Bartın'dan çok sevdiğim bir hastamın getirdiği siyah tül üzerine işlenmiş tel kırma işi örtüler, ışıkların altında bir yanıp bir sönüyor. Kırmızı Afgan halıların üzerinde ışıktan hareler oluşmuş. Çok seviyorum odamı. Hem odamı, hem Madalyon'u, hem de burada çalışan herkesi. İnsanın çalıştığı yeri ve işini sevmesi, hayatın en güzel mucizelerinden biri.

Günlerden cumartesi, yani çalışan insanların en çok tercih ettiği gün. Bu nedenle cumartesi günleri klinik çok yoğun olur. Akşama kadar birbirinden ilginç hikâyeler dinledim yine. Tek bir günde dinlediklerimi, bu dinlediklerimden anladıklarımı, hissettiklerimi yazabilsem, günde bir kitap çıkar bu odadan. Ama yazabilmek o kadar da kolay bir iş değil. Belki benim kişiliğim ve tarzım da bu işi biraz daha zorlaştırıyor. Ben hastalarımı dinlerken küçük notlar alsam da, asıl kayıt hafızamda tutulur. Tutulan bu notların yanında, mutlaka o anlara ait duygular da hafızama kaydedilmiştir. Tıpkı müzik gibi yani. Hem bestesi hem de güftesi vardır. Nasıl bestesiz müzik olmazsa, duygusuz yazı da olmaz gibi gelir bana.

İkisi bir araya gelmeli ki, okuyanlar da benim müzik dinlerken aldığım hazzı veya hüznü hissedebilsinler. İşte bu yüzden bu odada bir seansta yaşananları, benim yazmam bazen aylarca sürebiliyor.

Yazılarımı yazarken bir rejisör titizliğiyle otururum masaya. Hastalarımla aramızda geçen konuşmaları doğrudan aktarmak da yetmiyor bana. Bazen öyle şeyler oluyor ki bu odada, kelimeler burada hissedilenleri, yaşananları anlatmaya yetmeyebiliyor. Ama yine de işte o anları bir bir, tam anladığım, hissettiğim gibi aktarmaya çalışıyorum. Böyle olunca da benden sık sık yeni kitaplar çıkamıyor.

Yıllar önce, henüz gencecik bir kızken, gördüğüm, tanıdığım hayatla gerçek hayat ne kadar farklıymış birbirinden. Yaşadıkça, asıl yüzünü biraz biraz gösteriyor hepimize. Hele bir de işiniz, akşama kadar insanların kimselere anlatamadıkları sırlarını dinlemek, yani hayatın herkese pek göstermediği yüzünü görmek olunca, bu süreç hızlanıyor. Bir gün bir de bakıyorsunuz ki, bu dünya, sizin eskiden var olduğunu sandığınız dünyaya hiç benzemiyor. Kızsanız da hüzünlenseniz de korksanız, hatta bazen gülseniz de bir süre sonra yavaş yavaş gerçekler kendini kabul ettiriyor size.

Şimdi oturduğum evde, ben gökyüzü ile yeniden tanıştım. Eskiden de benim için bir gökyüzü vardı. Şimdi evimdeki balkona çıktığım zaman, yıllardır gökyüzünü nasıl da tanımadığımı anladım. Onu, olabildiğince geniş bir plandan görüverince, yüreğim ağzıma geldi. Meğer ne muhteşemmiş dedim.

İşte hayat da böyle. Küçücük pencerelerden gördüklerimiz, aslında hayatı bize tanıtmaya yetmiyor. Tıpkı gökyüzü gibi, hayata da geniş pencerelerden, yüksek balkonlardan bakmak gerekiyor. Bu yüzden gücüm yettiğince, bu farklı ve geniş pencerelerden gördüklerimi, duyguları da hiç atlamadan göstermeye çalışıyorum insanlara. Pencereler çoğaldıkça yükselecek, ufuk daha net görülecek.

Kapının vurulmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Tuna elinde tepsiyle görünüyor kapıda. Bugün onun doğum günü. Hepimizin unuttuğunu sanıyor. Onun için sabahtan beri biraz mahzun bakıyor gözleri. Klinikte çalışanların sayısı otuzu geçti,

ama Tuna hiçbirimizin doğum gününü unutmaz. Bizleri toplar ve her birimize küçük bir doğum günü kutlaması yapar. Hep beraber pasta keser, mum üfleriz. İnsanın işyerinde böyle vesilelerle hatırlanması, kutlanması güzel oluyor doğrusu. Gerçi özellikle hanım arkadaşlarımız artık yaşlarını söylemeseler de böyle kutlamaları hepimiz seviyoruz.

Tuna çocuk sahibi olamamış ama şimdi irili ufaklı otuzdan fazla çocuğu var. Sabah gizlice anlaştık arkadaşlarla. Pastası çoktan ısmarlandı. Üzerine "Çok Yaşa Tuna Ana" diye yazıldı. Hastalarımız bitince, hep birlikte kutlayacağız Tuna'mızın doğum gününü. Odama girdiğinde, yüzündeki mahzun ifadenin iyice arttığını görüyorum.

"Hazırsanız, hastayı içeri alabilir miyim?"

"Tabii Tuna."

"Bir sakıncası yoksa, anne kız, beraber girmek istiyorlar içeri."

"Yok, buyursunlar," diyorum hiç yüzüne bakmadan.

Bu arada sağla solla uğraşırken randevu defterine bakmayı unuttum. Kim geliyor acaba içeri? Tuna da bir şey söylemedi. Aceleyle açıyorum randevu defterini. Meliha Kınık. Tanımıyorum. Demek ki yeni bir hasta göreceğim. İçime her zamanki kıpırtı yayılıyor. Yeni hastalar hep heyecanlandırır çünkü beni.

Önce yaşlıca bir hanım görünüyor kapıda. Başında üstü işlemeli, siyah, uzun bir örtü var. İnce, uzun boylu, kara kaşlı, kara gözlü bir hanım. Teni ince ve beyaz. Siyah mantosu, yerlere kadar uzanıyor. Yavaş, ürkek adımlarla giriyor içeri. Yüzüme bakmıyor. İri, siyah gözleri yerde.

Arkasından genç bir kadın giriyor içeri. Annesine çok benziyor. O da uzun boylu ve esmer. Lacivert ipekten uzun bir pardösü giymiş. Başında renkli, pahalı bir eşarp var. Saçları hiç görünmeyecek şekilde sıkı sıkı bağlanmış. Hiç makyaj yok solgun yüzünde. Önce annesinin oturmasına yardımcı oluyor, sonra da kendisi oturuyor tam karşıma.

"Hoş geldiniz," dedikten sonra susup onların konuşmasını bekliyorum. Sanırım buraya anne için gelmişler. Önce kızı başlıyor anlatmaya.

- Genç ve yakışıklı bir gencin mazoşizmin acısıyla renklenmiş dünyası...
Bu acıdan alınan haz, ölüme yaklaştıkça hissedilen doyum...

- Yaşlı, göbekli bir holding patronunun cinsel tercihi nedeniyle varoşların kasketli orta yaşlı erkeklerinde aradığı yakınlık...

- Üç kuşak boyunca sürüp gelen fahişeliğin kadının ruhunu paramparça edişi...

Tüm bunlar, yani insana ait olan hiçbir şey yabancı değildir bize... Dr. Gülseren Budayıcıoğlu insan denen bu muhteşem ve bir o kadar da karmaşık varlığa ait sahici yaşam hikâyeleri sunuyor.

Bazen dehşete kapılacak,
çoğu zaman da hüzünleneceksiniz...

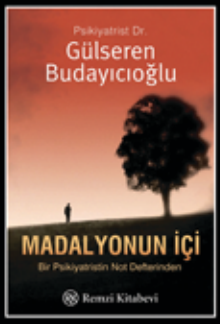

www.remzi.com.tr
ISBN 978-975-14-1287-4
9 789751 412874
₺27,78
KDV'den muaftır